

Femalien textúrák

Vol.I.

(részletek)

*

A Yin Terralien asszociációs mező szociológiai nyelve

Az evolúciós törzsfajlódás *Yin* és *Yang*-ra való elkülönülése – az élőlényfejlődés kordában tartásának érdekében létrejött hibajavítások összehasonlító adatrenovációja során – két elkülönült speciest: egy-egy önálló agystruktúrát alakított ki.

Mindkettő verzióknak megvannak a maga szálnalmas jellemzői, de – miután az egyikhez – nem szándékosan – tartozván – úgy véljük, a megvalósult Másik Nem világérezkelése – éppen biológiai összetettségénél fogva – egy “költőibb” irányulaton vett a valóság kezelésének dekódolása során. Az így kialakult nyelv fogalmi megközelítései az eszközhasználatban is megnyilvánuló sajátos ergonomia kialakulásához vezetett. Ennek egyetemessége az egész bolygó felszínén értelemszerűen azonos.

Ime egy evolúciós lét ivaros karakterű metanyelvének egy rövid időszakból véletlenszerűen kiragadott szociológiai példái, melyek létjogosultsága éppoly kevésbé megkérdőjelezhető, mint a Biblia, avagy a költészet nyelvének valóságleíró és azt megképző ereje.

Vagy igen

Zsúfolt orosz trolibusz, 1973, szűk hely, nagydarab hímmumán egyed a vezető mellett elállja az első ajtó leszállás lehetőségét. Hasonlóképp természetes mangalica asszonyosság, természetesen elkésve, felkászálódván tiporja az utat, de elakad a zsírtöltött seggbarikádján. Asszonyosság elkékülten lihegve csépel a macsóhátmezőt: -Maga úgy áll itt mint egy állat....

*

Most leginkább milyen szereppel tudna azonosulni? Lobbista, civil, szakember? Mindenhez kell érteni. Lobbista vagyok, amikor meg kell győzni a döntéshozókat, jól

kell tudni tárgyalni, kommunikálni, írni, hogy a szakmai célokat lefordítsuk a köznyelvre. Emellett számomra nagyon fontos, és szerintem a munkám sikerének is egyik alapeleme az érzelem. A férfitársadalomban sokszor előjön, hogy logikus észérvek alapján tárgyalunk és döntünk, és semmilyen érzelmet nem lehet ebbe belevinni. Pedig lehet. Az érzelmek mindent befolyásolnak, és ezt nem szabad letagadni, hanem használni kell. Nekem ez ad erőt a munkámban, ezzel tudom sikeressé tenni. Fel kell ismernünk, hogy mi segíti az előrejutásunkat, és mi viszi előre azt, amiben hiszünk. Ha az ember sokszínű, akkor stabilabb lesz az élete és sikeresebb a munkája. A mai társadalomban mindenki apátiába süllyedve szenved, és arról beszél, hogy milyen mocskos a politika. Igen, tényleg az. Minden napra jut valami felháborító dolog, de nem szabad, hogy ez elvegye az energiánkat. Van egy mondás, régen ezt fel is írtam magamnak mottóként: a változás titka az, hogy a régivel való harc helyett minden energiánkat az új felépítésére kell fókuszálni, és az új automatikusan el fogja törölni a régi rosszat.

*

Magas lehet az evészavarral küzdő nők, lányok aránya. Pedig nagyon fontos lenne a felismerés, az anorexia ugyanis halálos kimenetelű is lehet: tíz évvel a betegség megjelenését követően a lányok 8, húsz évvel később pedig 20 százaléka hal meg. A halált kiváltó ok az alultápláltság következtében fellépő szövődmények, az immunrendszer összeomlása. A vizuális minták ellen sajnos nagyon nehéz védekezni. Jó példa erre az egyik internetes női magazin cikke, amelyben egy fiatal modell őszintén beszél arról, hogy az erőltetett diétája hogyan tette tönkre az egészségét. Miközben az ember a történetet olvassa, előugrik egy reklám: egy fiatal modell speciális diétát hirdet a fogyás ígéretével. Nemrégiben az egyik bulvárlap váltott ki óriási vitát, nemcsak a laikusok, hanem a szakértők között is, a címlapon ugyanis egy televíziós műsorvezető olyan diétáról beszélt, amelynek során kiköpi az ételt. Vagyis: a címlap egy feltételezhető evészavart úgy tárlt, mintha az nem lenne problematikus. Antal Emese dietetikus, szociológus az Éva magazinnak úgy nyilatkozik, hogy az evészavaros betegségek nem kezelhetők hatékonyan a család összefogása nélkül. A szülő bevonása mindenképpen szükséges. „Ha baj van, nagyon együtt kell dolgozni” - fogalmaz, hozzátéve, hogy a szakembereknek, azaz a dietetikusnak, orvosnak, pszichológusnak óvatosan kell megközelíteniük az evészavarban szenvedőket, mert nekik általában nincs betegségtudatuk, ahogy a cikkünkben szereplő Petrának sem volt. Az esetek nagy részében több szakember összehangolt munkája hozhat javulást. Antal Emese Gyermek az asztalnál című könyvében segít a szülőknek felismerni a tüneteket, hogy mikor kell betegségre gyanakodniuk és szakemberhez fordulniuk. Intő jelek a fogyás, a túlzott válogatás az ételek között, a gyerek megváltozott

kedélyállapota, a hirtelen falási rohamok, vagy ha különböző gyógyszereket, hashajtókat találunk nála. Az is gyanús, ha a gyerek a családtól elvonultan, külön étkezik, ha extrém sokat sportol, de nem eszik hozzá eleget, vagy ha sokat megy ki a mosdóba.

Fialáné Szabó Judit klinikai szakpszichológus mindehhez azt is hozzáteszi, hogy az egész problémakört családterápiában a leghatásosabb kezelni, az egyéni terápia ilyen esetekben kevésbé vezet sikerhez. A pszichológus szakember a Nyíró Gyula Kórház OPAI Evészavar Ambulanciáján dolgozott, az ott szerzett nagy tapasztalattal a háta mögött azt mondja, az ilyen betegség hátterében tipikus mintázatok rajzolódnak ki. Például az érzelmek kifejezése-

a pasi kövér, akkor Judit meghízik, ha a pasi sovány, akkor Judit lefogy, ám ezt a változást csak egyvalaki nem szokta észrevenni: ő maga.

DUCI

Két évvel ezelőtt egy évig járt egy Lacika nevű fiúval, aki finoman szólva duci volt, őszintén szólva azonban egy hájas kis gömböc. Nem tehetett róla, az anyukája is kis gömböc volt, az apukája meg nagy gömböc. Judit beleszerelmesedett Lacikába, azt mondta, az eszéért szereti.

S miközben az eszéért szerette, lassan hozzáhízott. Első hónapban fölment rá két kiló, a másodikban négy, a harmadikban öt. Fél év alatt hízott húsz kilót. Viszont a hízás tényét nem volt hajlandó tudomásul venni. Ha a barátnői óvatosan rákérdeztek a dologra, Judit értetlenül hümmögött:

- Én? Hogy híztam volna? Az kizárt. Én mindig ilyen voltam. Nem lehetett lebeszélni róla, hogy ő nem volt mindig ilyen duci. Egy vasárnap a nagyszülőkhöz volt hivatalos ebédre, és amikor a nagymama meglátta, kiszaladt a száján:

- Úristen, de meghíztál.

Judit azonnal sarkon fordult, s feldúltan elrohant. A békülést sürgető nagymamája telefonokra aznap este sírva válaszolta, hogy ő egy dekát sem hízott, ő ilyen alkat, mindig is ilyen volt. S küldött a nagymamának e-mailen egy képet, amely tizenhét éves korában ábrázolta, karcsún, vékonyan, csinosan.

- Látod, nagy, itt is milyen duci vagyok - írta a kép alá Judit, és a nagymama hüledezett, amikor elolvasta:

- Bolond ez a lány.

SPORTOS

Nagy volt a család öröme, amikor Judit szerelmes lett Robiba, és Lacikát úgymond dobta. Robi úszó volt, a hátúszás volt az erőssége, a gyengéje pedig a duci lányok. Emiatt jött össze Judittal, pár hónappal később jól össze is veszték, amikor a nő fülébe súgta:

- Imádom a duci csajokat.

Judit kikérte magának, hogy ő duci volna, addigra ugyanis Robi mellett öntudatlan fogyókúrába kezdett. Fél év alatt eltűnt a derekáról az a csinos kis úszógumi, és a melléről az a finom, tömör hús, amibe a hátúszó pár hónappal korábban beleszeretett. Kisebb lett a melle, amit Robi nehezményezett, Judit azonban kikérte magának, hogy neki valaha is nagyobb melle lett volna. S mutatott Robinak egy képet, amely tizenhét éves korában ábrázolta őt, akkor még karcsún, vékonyan, csinosan.

- Látod, itt is milyen sovány vagyok - mondta Judit, és Robi hüledezett, amikor ezt meghallotta, de nem akart újabb balhét, hát savanyú képpel bólogatott:

- Igen, nagyon sovány vagy, angyalom - mondta.

Judit különösebb megerőltetés nélkül fél év alatt fogyott húsz kilót, de ezt nem volt hajlandó tudomásul venni. Azt mondta, másképp öltözik, mint korábban, azért tűnik soványabbnak.

ÚJRA DUCI

Judit testképzavarral küzd, de ezt a szót nem szabad kiejteni előtte. Az ő koordináta-rendszerében neki semmi baja, hanem éppen ellenkezőleg: a világnak van baja övele. Ezt akkor mondta, amikor az anyja el akarta vinni pszichológushoz.

Judit vérig volt sértve. Közölte, hogy ő nem dilinyós, neki semmi szüksége dilidokira.

- Félreértesz, kislányom - válaszolta az anyja -, nem dilidokihoz akarlak vinni, hanem egy kiadós beszélgetésre.

- Nem fogok vadidegenekkel a magánéletemről beszélni -csattant fel Judit, és mentében bevágta a konyhaajtót, jelezve, hogy a vitának a maga részéről vége van.

Ez a veszekedés azután tört ki anya és lánya között, hogy Judit életében újra felbukkant a régi szerelem Lacika képében, aki szerelmesebb és kövérebb volt, mint valaha. Judit hónapokig csalta Robit Lacikával, aminek az volt a következménye, hogy újra elkezdett hízni. Kezdetben Robi ennek meglehetősen örült, hiszen világéletében a duci csajokat szerette, akiken van mit fogni. Meg is említette Juditnak, hogy újabban milyen jól néz ki a csinos kis kilóival, mire a nő fölháborodva utasította vissza a feltételezést, hogy ő egy dekát is hízott volna.

- Mindig is ilyen alkat voltam - vetette oda Robinak, majd két hét múlva

szakított vele.

Ezután indult újra hízásnak, ezért javasolta az anyja, hogy menjen el pszichológushoz. Judit azonban nem pszichológushoz ment, hanem a szokásos túriba ruhát venni, mert azt tapasztalta, hogy az eddigi ruhái valahogy nem állnak már olyan jól, mint korábban. Lacika boldog volt, hogy visszakapta Juditot, és Judit boldog volt, hogy visszakapta a kilóit. Ám öt hónap múlva megjelent a színen Pista, a testépítő.

GEBE

Mindössze százhatvan centi volt, talán ezért gyúrt annyira. Széles vállalai voltak és kockás hasa. Judit azt mondta, hogy soha életében nem volt olyan boldog, mint Pistával. Szerelmes volt, mint egy kamasz, és fél év múlva olyan lapos volt a hasa, mint egy vasalódeszka. A barátnői megdicsérték miatta, ő azonban a vállát vonogatta, nem értette, hogy miért kell az ő kinézetéből olyan nagy ügyet csinálni. Hiszen világéletében lapos hasa volt, nem volt rajta fölösleg soha, ő egy ilyen szerencsés alkat, magyarázta.

- Szerencsés alkat vagyok
- mondta Pistának, amikor a régi képeit mutatta neki.

Pista nem értette, hogy mitől volna az ő új szerelme szerencsés alkat, ha egyszer az egyik képen olyan sovány, mint egy gebe, egy másik képen meg olyan duci, mint egy főtt rizzsel megtöltött sült galamb. De nem nagyon feszegette a kérdést, mert elégedett volt a párjával, a maga módján szerette is, csak azt nem bírta, amikor Judit ebéd után rendszeresen kiment a vécére hányni. Eleinte rákérdezett, hogy ezt miért csinálja, de Judit letagadta, hogy ő a vécére ebéd után hányni menne. Azt magyarázta, hogy túl gyors az anyagcseréje, ezzel nincs mit csinálni, ő ilyen alkat. Pista bólogatott.

- Rendben van - mondta -, én attól még nagyon szeretlek. És lábujjhegyre állt, hogy csókot adjon.

*

Megmúttetem a mellem

ÉVA 2017 június

Sose csúfolt senki miatta, nincsenek traumatikus élményeim. Persze a bikinivásárlás, meg úgy általában a felsőruházat kiválasztása mindig bosszankodással teli folyamat volt, de sose utáltam vagy tagadtam le ezt a testrészet. Egyszerűen csak kamasz korom óta az az érzésem, hogy sokkal vonzóbb, csinosabb lennék, ha egy kicsit

nagyobb mellbőséggel áldott volna meg a természet.

MIKOR, HA NEM MOST?

A rengeteg pluszmunkának és túlórának köszönhetően év elején feltűnt, hogy egész csinos összeget sikerült megspórolnom a bankszámlámon, és életemben először éreztem azt, hogy nem reccsenne bele a családi költségvetés, ha magamra fordítanék egy nagyobbacska összeget. Egy mellnagyobbító műtét ötlete évek, évtizedek óta foglalkoztatott halványan, amolyan vágyalom volt, amire úgyse lesz keret. Most azonban hirtelen elérhetővé vált, amitől olyan érzésem támadt, mint a kisgyerekeknek, aki meglátja a karácsonyfa alatt azt az ajándékot, amiért régóta könyörgött.

Hónapokig nyomasztott a lelkiismeret, hogy „megérdem-lem-e”, hisz annyi mindenre költhetnénk a műtét árát. Ott a kert végében a sufni, amit ki kéne cserélni, ráadásul harminchét éves vagyok, ez már a „B” oldal, a férjem szeret így is, ergo műticibe beruházni egyértelmű pazarlás... De az ördögbe is! Harminchét éves vagyok, mikor, ha nem most? Miért ne kerülhetnék éppenséggel egyszer ÉN a fontossági lista élére? Miért ne érezhetném maradéktalanul jól magam a bőrömben? Így hát döntöttem: belevágok!

Beavattam a férjemet a tervembe, aki ugyan féltett, de (csillogó szemmel) támogatott, kerestem plasztikai sebészt, a szükséges vizsgálatok után megbeszéltük a műtét időpontját, majd, gondoltam, ideje bejelenteni a gyerekeknek is a nagy hírt. Állítólag egy hétig a karomat se nagyon tu-

102 2017jimins ÉVA

Harminchét éves, egészséges, kiegyensúlyozott nő vagyok. Szeretem a testem. Szerintem csinos és arányos. Egy testrészem van csupán, amit mindig is szívesen megváltoztattam volna: a mellem. Pici. Formás ugyan, a férjem így is szereti, de sajnos akkora csak, mint egy fejletlen bakfisé. svraka-gévai juli írása
psziché muciei

dóm majd felemelni, tudniuk kell, mire készülök. Nyolcéves lányom reakciója azonban olyan kérdésekkel szembesített, amelyre nem igazán voltam felkészülve.

SZERETEM MAGAM, DE...

Lidi éles eszű, talpraesett, és nagyon bájos kislány. Olyan boldog magabiztossággal mosolyog a saját tükörképére, hogy öröm nézni. Az a fajta gyerek, akiről sugárzik,

hogy egyben van.

A „nagy bejelentés” napján épp a leckéjét írta, amikor mesélni kezdtem neki a műtétemről. Rutineljárás, nem kell félni, de egy-két hétig kicsit óvatosabban tudjuk csak megölelni egymást, mondtam. Lidi arcára zavar és dacos ellenállás ült ki. „Anyá! - csattant fel -, te így vagy jó, ahogy vagy! Ne müttesd meg magad! Nem engedem!” Milyen drága, hogy aggódik értem, gondoltam, és már folytattam is volna az agitálást, amikor lányom heves kirohanással fojtotta belém a szót. „Apa így szeret téged, ahogy vagy! Mi is! Nem ez a legfontosabb?” Oké, oké, ez érzelmi zsarolás, de semmi gond, futott át az agyamon. Rövid felvezetőben biztosítottam őt arról, hogy nincs náluk fontosabb, de szültem, szoptattam, ami kicsit megviselte a mellem, és jobban érezném magam, ha kicsit formásabb lenne a cicim...

„Rendben! - dobta be az adu ászt. - És ha én majd nagylány leszek, és azt mondom, hogy egy tetoválástól jobban érezném magam? Vagy én is nagy melleket szeretnék, mint te, akkor majd te is azt mondd, hogy támogatsz?”

A levegő egy pillanatra megfagyott közöttünk. Bár szeretem a lányom karakán természetét, és mindig büszke vagyok rá,

MONDHATOM, HOGY KI VAGYOK BÉKÜLVE MAGAMMAL, HA A TETTEIM ÉPPENSÉGGEL MÁSRÓL ÁRULKODNAK.

milyen mesterien képes érvelni vitahelyzetben, ezúttal bosszúsággal töltött el az „akadékoskodása”. Rövidre zárhattam volna az eszmecserét, egy „Amit szabad Jupiternek...” frappáns végszóval, de az egész helyzettől hidegrázós rossz érzés tört rám, amitől szerettem volna mielőbb megszabadulni. Az est hátralevő részében próbáltam kiszedni belőle, hogy miért bántja ennyire a műtétem gondolata, és végül arra a következtetésre jutottunk, hogy fél a változástól. Attól, hogy „más” leszek. A maga nyolcéves gyereknyelvén azt próbálta a tudtomra adni, hogy tart az új mellnek a személyiségemre

miicicl psziché

gyakorolt hatásától. Hogy már nem anyuci, hanem nagy cicis nő leszek, akit a filmekben minden pasi megbámul, és ha engem nemcsak apa, de más pasi is bámulni kezd, akkor annak egyenes következménye a válás, a család szétesése. Bár sikerült megnyugtatom, úgy-ahogy helyre tettük a félelmeket és Lidi mosolyogva ment aludni, a rossz érzés továbbra is bennem maradt.

CSAPDAHELYZET

Lelki szemeim előtt felrémlett a 14 éves Lidi képe, aki ebédre is almát eszik, nehogy meghízzon, hisz a csinos lányok vékonyak. A 18 éves Lidié, aki kés alá feküdne, mert a csinos lányok nemcsak vékonyak, hanem nagy mellűek is... Ugyan, milyen jogon parancsolhatnék megálljt neki akkor? Pont én. Egyszeriben világossá vált: csapdába estem. Az egyik oldalon a lányom, akit önszeretetre, a hibáinkkal való megbékélésre, elfogadásra nevelek. A másik oldalon én, aki mindezt most idézőjelbe teszi. Mondhatom, hogy ki vagyok békülve magammal, ha a tetteim éppenséggel másról árulkodnak. Pár év múlva, amikor kamaszkorba lép, és elkezd összehasonlítani magát más lányokkal, győzködhetem, hogy ne legyen bizonytalan, hogy ne fogyózzon vagy sanyargassa a testét csak azért, hogy megfeleljen a szépségideáinak, ha én magam még egy műtetet is vállaltam azért, hogy az ideálshoz jobban hasonlítjak.

Tudom, hogy az alkoholista anya lányából nem feltétlenül lesz alkoholista, a dohányoséból dohányzó gyerek, de nem hagytam nyugodni a gondolat, hogy a beavatkozással, amellyel az én - bő húsz éve tartó - frusztrációm megszüntethető, olyan példát mutatok a lányomnak, amely hatással lehet a későbbi, saját testéhez fűződő viszonyára, testképére. Nem biztos, hogy így lesz, de megeshet.

KIRE ÜTÖTT EZ A GYEREK?

Mivel érdekelt, hogy milyen eséllyel vágom haza gyermekem majdani önértékelését, ha most kitartok és kés alá fekszem, kicsit utánaotvastam a dolgoknak. Egy 2016-os kutatás szerint a magyar nők mindössze 0,7 százaléka gondolja magáról azt, hogy gyönyörű, mikor reggel belenéz a tükörbe. A maradék 99,3 százalék elégedetlen a külsejével. Van, aki kisebb, más az életminőségét befolyásoló gyűlölettel tekint rá. Önbecsülésünkre a médiából ránk zúduló tökéletes mintával való összehasonlítás méri a legnagyobb csapást, és nem csak a mi korosztályunk gyomra ugrik görcsbe, amikor tükör elé áll. Egy idén kijött felmérésből kiderült, hogy minden második kamasz szeretne vékonyabb lenni, sőt az égés; kislányok, már az öt-nyolc évesek is aggódnak a szépség a megjelenésük miatt.

A gyerekpszichológusok szerint, bár a kortárs csoportok a média hatása vitathatatlan, azt, hogy egy lánygyerek gondol a testéről, elsősorban az határozza meg, hogy a : ját anyja mennyire érzi jól vagy rosszul magát a bőrén. A legerősebb minta az anyáé, és ez a minta már a korai év tői észrevétlenül kúszik be a gyerek bőre alá. Az anyáé, a akiknek ugyebár alig egy százaléka érzi elbűvölőnek mag; Nagy többségük

rendszeresen ócsárolja magát. „Mekki seggem van!”, „Jaj, nem eszem többet, mert már így is ne a valagam!” Ezek a kijelentések tudattalan programot ültet el a gyerekekben, amiktől az ugyanúgy fog majd dolgozni a testéről, mint a mama. Sőt! Állíthatjuk, hogy nem is kell, hogy hangosan szaputjuk meg a gunkat, elég, ha néha csak nagyot sóhajtsunk amikor a tükör előtt a hasunkat nézegetjük; a gyerek ugyanis a testbeszédéből is leve: hányadán is állunk magunkkal. Így lesz az utált vádlija, hasa vagy arca a kislánynak S2 mára is gyűlölt testrészé, vagyis egy-egy frusztráció sokgenerációs örökséggé válhat ami anyáról leányra száll.

Próbáltam felidézni, mit tanultam a női ségről az anyukámtól, de semmi meghatározó élmény nem jutott eszembe. Sosem láttam, hogy sminkelné magát, vagy gondterhelten álldogálni ruhásszekrény előtt, hogy mit vegyen fel. Anyu nem csinált témát a megjelenéséből, ráadásul a „pici a cicim” problémája biztos, hogy nem tőle származik, anyámnak ugyan teljesen normális melle volt, és nem volt ambivalens viszonya vele. Önértékelésemre sokkal nagyobb hatással volt. Üres fejű, de kerek csöcsű barátnőim, akik mindig két lépéssel előttem jártak, és apám, aki elhagyott minket, és aki mi: sokáig kísértett az érzés, hogy nem vagyok elég jó. Bár; apa-lánya kapcsolat zavarai kontra önszeretet kérdéskörrel jóval kevesebb forrás foglalkozik, mint az anya-lánya viszony defektusaival, úrrá lett rajtam a gyanú: bárhogyan is döntő nem nyerhetek.

KI A FONTOSABB?

Néha előnt a méreg az „anya üzemmód” igazságtalanságát. Mindenki szeretné „jól” csinálni, egészséges, boldog gyereket nevelni, és amikor zavar mutatkozik a kölköknek a pszichológustól a szomszédon át az anyósig mind a mai mára és annak „elcseszett nevelésére” mutogat. Elkeserít a állandó kötéltánc, az azon való morfondírozás, hogy egy-egy mondatom, gesztusom vajon hogyan csapódik le a gyerekekbe. Egy szépészeti beavatkozás jó hatással lenne az én lelkemre, de rossz példával jár(hat)ok a lányom előtt. Ha viszont nem műtöttem meg magam, marad a kishibás én, amivel harminchét éve ugyan békében élek, de a vágybeteljesítő kapujából visszalépni nagyon lehangoló. Ebben a pillanatban számomra önfeladás értékű gesztus. Sekélyes spiné lennék mert nem egyértelmű számomra, hogyan kellene döntenem. Ismerve a tudományos kutatások eredményeit, egy „jó anya felteszi a kezét, és visszakozik? Nem tudom. Nem hiszem. Két hetem van a műtéti... Te hogyan döntenél?

A MAGYAR NŐK MINDÖSSZE 0,7 SZÁZALÉKA GONDOLJA MAGÁRÓL AZT, HOGY GYÖNYÖRŰ, MIKOR REGGEL BELENÉZ A TÜKÖRBE.

*

2017 JÚNIUS InSTYLE

Édesanyjának köszönhetően, 12 éves korában megkapta *Naomi Wolf Promiscuities: The Secret Struggle for Womanhood (Promiszkuitás: A nővé érés titkos küzdelme)* című, tabudöntőgető könyvét. Ratajkowski ma többek között azt sérelmezi, hogy azokra a nőkre, akik nem riadnak vissza szexuális kifejezőerejük használatától, az emberek gyakran még mindig úgy tekintenek, hogy egyszerűen csak feltűnősködni akarnak. Az Instagramján is közzétett véleménye dióhéjban ennyi: „Az én testem, és mutogatom, ha ahhoz van kedvem.”

„A fő kritika, amit nemegyszer hozzám vágnak, abban áll, hogy valójában konformista vagyok, én is csak a patriarchális szépségideáinak akarok megfelelni. Erre csak azt tudom mondani: hát, ezt a testet kaptam. Nem csinállok vele semmit, nem vetem alá semminek - ilyen a testem. De az is teljesen rendben lenne, ha változtattam volna rajta.” Emily nemrég arról keveredett vitába a barátaival, hogy Caitlyn Jenner (Kylie és Kendall Jenner anyja) nem mutat-e rossz példát, amikor szinte semmi mással nem törődik, csak a ruháival és a körmével.

„Ez az ő választása. Ha úgy gondolja, hogy szupernő akar lenni, akit csakis a ruhái érdekelnek, akkor legyen. Olyan formában éli meg a női identitást, amilyenben csak akarja, ez kizárólag az ő saját, személyes döntése.” „De ugyanez a megállapítás érvényes a világon minden más nőre is - folytatja Ratajkowski. - Mindenki saját maga határozza meg, hogy hogyan akar nő lenni, teljesen mindegy, hogy milyen körülmények között.”

Ez vonatkozik Jenner nevelt lányára, Kim Kardashian Westre is. Ratajkowski ömellette is határozottan kiállt, amikor Piers Morgan angol tévés újságíró nyilvánosan megtámadta, mert 36 éves anyja létére meztelen fotót tett fel magáról az internetre. „Az ő teste, az ő karrierje” - reagált a kirohanásra Ratajkowski a Twitteren, és „szexista baromságnak” titulálta Morgan véleményét. Később Kim és Emily összefutott egy Justin Bieber-koncerten. Fogták magukat, bementek a mellékhelyiségbe, mindketten félmeztelenre vetkőztek és a tükörben lefényképezték magukat, de úgy, hogy a jól ismert nemzetközijelzéssel bemutatták középső ujjukat. És mi történt? Ahogy mondani szokták: az internet felrobbant. Tavaly decemberben aztán újabb nagy port kavart Jonathan Leder fotográfus bejelentése. Hamarosan megjelentet egy fotóalbumot - közölte -, amelyben Emily Ratajkowskiról 2012-ben

készített aktfotóit gyűjti össze. „Felmentem a Twitterre - mondja Ratajkowski -, és újra hangot adtam annak a véleményemnek, amelyet mindig is vallottam. Azt írtam: az én választásom, hogy mikor és hogyan akarom megosztani másokkal a szexualitásomat.” Nem volt tehát véletlen, hogy pár nappal később egy kimondottan sokat megmutató fotót posztolt magáról az Instagram-oldalán. „Persze egy sor címlap megint nekem rontott: »Emily panaszkodik, amiért telerakják a világot az aktképeivel, közben saját szexi szelfijeit posztolja a netre.« Erre én azt válaszoltam: »Épp erről beszélek! Hadd válasszam meg én, hogy mikor mit teszek ki magamról az internetre, ne más!«” Bár a kamera előtt - meztelenül vagy ruhában - Emily rendkívül magabiztosan mozog, elárulja, hogy eleinte ő is meglehetősen bátortalanul viselkedett a divat világában. „Jellegzetes középosztálybeli családból származom, ezért riasztott meg, hogy hirtelen anyyi előkelő és sznob ember között találtam magam. Az esztétikát és a divattervezést mindig is kedveltem, de a divatvilág fényűzését annyira azért ma sem érzem magaménak.” Ratajkowski következő filmszerepeit két független filmben kapta. Az egyik Anthony Byrne Londonban forgatott thrillerje, az In Darkness, a másik Róbert Siegel Cruise című romantikus mozija, mely a 80-as években játszódik. Swanberg úgy véli, hogy Ratajkowski alkatánál fogva eleve alkalmas arra, hogy szokatlan, egyedi produkciókban is szerepeljen, ne csak azokban a nagy presztízsű tömegfilmekben, amelyekben a befutott sztárok szeretnek feltűnni. „Emily tökéletesen tudatában van annak, hogy mit csinál mind a pályáján, mind a magánéletében - mondja Swanberg. - Ha továbbra sem hallgat másokra, hanem egyedül hozza meg döntéseit, nem lesznek problémái a karrierjével.”

Ratajkowski Los Angeles-i otthona az Arts Districtben (a művészetek negyedében), a belvárostól keletre fekvő városrészben - az ő szavával „New York-utánzatban” -van, ahol főleg hozzá hasonlóan kreatív, alkotó emberek tartózkodnak. Azt mondja, itt sokkal jobban szeret élni, mint az eredeti New Yorkban vagy Los Angeles nyugati részében, melynek felszínes hollywoodiasságát egyáltalán nem kedveli. „Akikkel szeretek együtt lenni, a jó barátaim - csupa művész, ruhatervező meg ilyesmi - nem a szórakoztatóiparban dolgoznak.” Abarátja, Jeff Ma-gid foglalkozására nézve zenész, de filozófiát is tanult. Jeff viccelődve szokta megjegyezni, hogy pár éve abban a hiszemben költözött a nyugati partra, hogy nyugodtan fogja lóbálni a lábát a gondtalan optimisták földjén, erre összehozta a sors ezzel a nagyon intenzív életet élő nővel, „az egyetlen cinikus kaliforniaival”.

Ezt a testet kaptam. Nem vetem alá semminek. De az is teljesen rendben lenne, ha változtattam volna rajta.

from Marieclaire 2017

Azzal, hogy idősebb vagyok, mindig hideg fejjel kell gondolkoznom, jól kell tudnom dönteni, de ez soha nem jelentett terhet számomra” - mondja Mónika. És akkor még mindig ott van a feladatsomag, hogy egymás után a külvilággal is elfogadtassák magukat. Gábor azt mondja, őt azután fogadták el igazán a felesége szülei, hogy megszületett az első gyerekük, barátként még nem tudták komolyan venni, apaként már igen.

AZ IDŐ MÚLIK, A SZERETET MARAD

Monikáéknál időnként előjön a sztereotipikus reakció, hogy értetlenül állnak a működő párkapcsolat, a gyönyörű gyerekek és a jelentős korkülönbség hármasa előtt, és kellemetlen kérdéseket tesznek fel, de ilyenkor egy könnyed megjegyzéssel mentik a helyzetet. A magyar társadalom sztereotípiákon túli befogadásával kapcsolatban azonban nincsenek illúziói. Szerinte, ha már annak sem engedünk teret, hogy a nők szerepéről beszéljünk, akkor nehéz a kapcsolatok sokszínűségét elfogadni.

Persze az egészet el lehet ütni egy laza poénnal. „Mondtam már a férjemnek, ha elszúrjuk, és stressz-szessé tesszük egymás életét, én a 60-as éveimet taposva lelépek, ő pedig 50 körül kibontakoztathatja a kapuzárasi pánikot - mondja nevetve, de aztán hozzát teszi: - Egyetem alatt nekem is mondogatták a barátnőim, hogy mennyire jó az a kapcsolat, ahol a férfi tíz évvel idősebb, és az érettsége biztonságot jelent. De az élet bizonyította, hogy érdemes volt várni, a férjem csodálatos apuka, aktív és energikus fiatalember és támogató társ. A korkülönbség pont olyanná tette a családi életünket és a párkapcsolatunkat, amilyennek szerettem volna: energikus, kalandos és bensőséges.”

És hogy hogyan áll az idő múlásához? „Nincs bennem pánik, és remélem, mindent megteszek annak érdekében, hogy tartalmas, érdekes életünk legyen, és a kapcsolatunk jó irányba haladjon. Sok mindent szeretnénk még együtt megvalósítani, de fiatalabbak már nem leszünk. Az idő lenyomatával tud küzdeni egy nő, de tudom, hogy az élmények és az együtt megélt kalandok azok, amelyek számítanak, és így közeledhetünk egymáshoz. Vannak és lesznek ráncaim, de ő így szeret, ahogy vagyok, és remélem, ahogy leszek. Nem gondolom azt, hogy unalmasan fogom tölteni az életemet.”